

Arrest

nr. 59 597 van 13 april 2011
in de zaak RvV X/ IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 17 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 18 januari 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 15 maart 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 7 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat V. CHRISTIAENS en van attaché E. MAES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Nigeriaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Benin City (Edo State). U bent een etnische Bini en een christen van de pinksterbeweging. Als kind verhuisde u met uw vader naar het dorp Dogo Nahawa, in Jos (Plateau State), waar uw vader priester werd van de Redeem Church of God. U werkte op het land en assisteerde uw vader in zijn kerkelijke activiteiten. In januari 2010 begonnen jullie bedreigingen te ontvangen vanwege de moslims in het dorp, die eisten dat de christenen zich bekeerden tot de Islam. Jullie hoorden op het nieuws dat er elders in Plateau State aanvallen waren van moslims op christenen, maar namen de dreigingen verder niet al te ernstig. Op zondag 8 maart 2010 hield uw vader een avonddienst voor u en andere christenen uit het dorp, toen de kerk plots omsingeld werd door gewapende moslims. Jullie waren bang en trachtten te ontsnappen maar de moslims hielden jullie buiten de kerk tegen en staken het gebouw in brand. Uw vader

verklaarde dat hij de leider is van de kerk en werd met machetes door de moslims gedood. U kon zich niet langer bedwingen en samen met enkele anderen begon u de moslims te bevechten. Ze waren te sterk en konden een deel van de kerkgangers doden. U slaagde er evenwel in te ontkomen en rende de natuur in. Na twee dagen rond te dolen kwam u terecht in Nahawa, een naburig stadje, en vroeg er de plaatselijke redeem kerk om hulp. U hield zich schuil in de kelder kerk samen met christenen uit andere dorpen die gelijkaardige dingen hadden meegemaakt. Na twee à drie maanden kreeg de moslimgemeenschap van Nahawa weet van jullie verblijfplaats en begonnen ze de eigenaar van de kerk te bedreigen en eisten ze dat hij de christenen zou overleveren. De leden van de kerk vroegen de mensen om de schuilplaats te verlaten. De priester wist echter dat u niemand meer had waardoor u kon blijven. Hij beloofde dat hij een oplossing zou vinden voor uw probleem. Op 5 september 2010 kwam één van de kerkouderen naar u toe samen met een onbekende man en zei dat de tijd gekomen was om te vertrekken. Dezelfde dag bracht de man u naar een hotel Lagos en later naar de luchthaven. U ontmoette er een andere man die met u zou meereizen en besepte dat de priester uw vertrek uit Nigeria geregeld had. Op 5 september 2010 reisde u per vliegtuig naar Nederland waar u op 6 september 2010 aankwam. Dezelfde dag nam u de trein naar Antwerpen. Na drie dagen in het station te hebben verbleven werd u geholpen om naar het Commissariaat-generaal in Brussel te komen, waar u op 10 september 2010 asiel aanvraagde. U bent niet in het bezit van enig identiteitsdocument.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw 'vrees voor vervolging' in de zin van de Vluchtelingenconventie of een 'reëel risico op het lijden van ernstige schade' zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

U verklaarde uw land te zijn ontvlucht nadat u op 8 maart 2010 in uw dorp Dogo Nahawa werd aangevallen door plaatselijke moslims waarbij uw vader omkwam (zie gehoorverslag Commissariaat-generaal dd. 5 januari 2011, hierna CGVS, pp. 3-4). Toen er nadien, in uw schuilplaats in het dorp Nahawa, opnieuw een dreiging van moslims ontstond, regelde de lokale kerk uw vertrek uit Nigeria (CGVS, pp. 5-6).

Vooreerst bent u er niet in geslaagd aannemelijk te maken woonachtig te zijn in Dogo Nahawa en persoonlijk betrokken te zijn geweest bij het gewelddadige conflict tussen moslims en christenen, dat er plaatsvond in maart 2010.

Immers, er werden een aantal tegenstrijdigheden vastgesteld tussen enerzijds uw verklaringen over Dogo Nahawa en de gebeurtenissen die er plaatsvonden en anderzijds de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas op fundamentele wijze wordt aangetast.

Zo stelde u dat er in Dogo Nahawa voornamelijk moslims wonen van de Fulani en Hausa etnie. De christengemeenschap vormt er volgens uw verklaringen een zeer kleine minderheid en bestaat overwegend uit immigranten uit het zuiden van Nigeria (CGVS, p. 4). Volgens de informatie waarover het Commissariaat-generaal bestaat de bevolking van Dogo Nahawa evenwel voor de overgrote meerderheid uit christenen van de Berom etnie. Daarenboven beweren de Berom dat zij de oorspronkelijke (inheemse) bewoners zijn van de regio, in tegenstelling tot de Hausa-Fulani die pas later naar de regio zouden zijn geïmmigreerd (zie landeninformatie).

Voor iemand die beweert van jongs af in Dogo Nahawa te hebben gewoond is het overigens bevreemdend dat u slechts twee dorpen in de buurt kan noemen, en ook geen enkel dorp op weg van Dogo Nahawa naar Jos bij naam kent (CGVS, p. 4). Het is evenzeer merkwaardig dat u het adres en de kleur van de moskee in Dogo Nahawa niet kent, louter omdat u er geen interesse in heeft (CGVS, p. 4).

Vervolgens beweerde u dat de Redeem kerk in het dorp, waar uw vader priester was, op 8 maart 2010 rond zeven uur 's avonds werd aangevallen door de moslims van het dorp (CGVS, pp. 3-4) waarbij ze de huizen binnendrongen. Het Commissariaat-generaal beschikt echter over informatie dat de inwoners van Dogo Nahawa 's nachts werden aangevallen in hun huizen. De moslims die de aanval uitvoerden waren bovendien Fulani herders die in de omliggende heuvels verbleven en zijn dus geen inwoners van het dorp (zie landeninformatie).

Wat betreft het algemene religieuze geweld in de regio gaf u aan dat u via geruchten en de radio weet dat er in januari en februari 2010 reeds aanvallen waren van moslims op christenen in andere delen van Plateau State (CGVS, p. 4). U kon evenwel niet specificeren waar precies deze plaatsvonden, waarbij u stelde dat het al lang geleden is en u vooral bezorgd was over uw eigen dorp. Verder stelde u dat 2010 de eerste keer was dat er dergelijke aanvallen plaatsvonden in de regio en u nooit gehoord had van aanvallen voor 2010 (CGVS, p. 4).

Het Commissariaat-generaal beschikt over informatie dat de regio rond Jos reeds jaren wordt geteisterd door religieus geweld, met hoogtepunten in 1994, 2001, 2008 en januari 2010, waarbij de stad Jos meermaals het centrum van de geweldpleging was. De aanval op Dogo Nahawa wordt

overigens beschouwd als een wraakactie van de Fulani-moslims voor de aanvallen die in januari 2010 door de (christelijke) Berom jeugd werden uitgevoerd op deze groep (zie landeninformatie).

Gezien uw dorp in de buurt ligt van de stad Jos en er bovendien uitvoerig bericht werd over de verschillende religieuze rellen in de binnen- en buitenlandse pers (zie landeninformatie), kan worden verwacht dat u beter op de hoogte zou zijn van de verschillende religieuze conflicten die er plaatsvonden tijdens uw verblijf in de regio.

Uit het voorgaande blijkt dat geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde woonachtigheid in Dogo Nahawa en uw betrokkenheid bij het religieuze geweld in uw dorp.

Voorts kunnen met betrekking tot uw beweerde verblijf in de Redeem church in Nahawa nog volgende bedenkingen te worden gemaakt.

U verklaarde dat u zich van maart 2010 tot september 2010 schuilhield in de Redeem Church van het naburige dorp Nahawa, samen met christenen uit de buurt die gelijkaardige aanvallen hadden meegemaakt (CGVS, pp. 4-5).

Er werden echter tegenstrijdigheden en onwaarschijnlijkheden vastgesteld in uw verklaringen met betrekking tot dit verblijf. Zo stelde u aanvankelijk dat de andere christenen in de kerk u vertelden dat met hen hetzelfde was gebeurd en ze eveneens op de vlucht waren (CGVS, p. 5) waaruit kan worden afgeleid dat jullie converseerden en ervaringen uitwisselden. Wanneer er u later gevraagd werd waar deze mensen dan precies vandaan kwamen zei u dat u met niemand praatte omdat u getraumatiseerd en gewond was (CGVS, p. 5). Het komt bovendien weinig doorleefd over dat u gedurende de maandenlange periode totaal niet zou hebben gesproken met de andere slachtoffers in de kerk. U kon evenmin zeggen hoeveel mensen samen met u in de kerk verbleven (CGVS, p. 5).

Tenslotte dient te worden opgemerkt dat – zelfs al zou nog aangenomen kunnen worden dat u een inwoner bent uit Dogo Nahawa en slachtoffer werd van de aanval van moslims aldaar, hetgeen in het licht van het voorgaande wordt betwist – U onvoldoende elementen aanhaalt waaruit blijkt dat u niet op bescherming binnen Nigeria zou kunnen rekenen, door u elders in het land te vestigen.

Immers u vreest de moslims in Dogo Nahawa en omstreken en verklaart dat uw leven door hen in gevaar is (CGVS, p. 6). Deze beweerde vrees is echter plaatselijk van aard. Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u zich, als christen, niet elders in (het zuiden van) Nigeria kan vestigen, bijvoorbeeld uw geboorteplaats Benin City, waar de christenen in de meerderheid zijn en dergelijke religieuze conflicten veel minder voorkomen (zie landeninformatie).

Wanneer u de vraag gesteld werd naar een mogelijke hervestiging binnen Nigeria antwoordt u door te stellen dat u niemand meer heeft in Nigeria en niets heeft om mee te starten (CGVS, p. 6). Dit zijn echter ontoereikende redenen om een intern vluchtalternatief niet te overwegen en beroep te doen op internationale bescherming. Daarenboven hebt u gezien uw (etnische) herkomst (CGVS, p. 2) een zekere band met de bevolking in de zuidelijke staat Edo (zie landeninformatie) die een eventuele integratie in de lokale gemeenschappen daar zou vergemakkelijken. Bovendien stelde u nooit problemen te hebben gehad met de Nigeriaanse autoriteiten (CGVS, p. 3).

Gelet op het voorgaande kan in uw hoofde geen vermoeden van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, worden vastgesteld.

De door u in het kader van uw asielprocedure neergelegde documenten wijzigen bovenstaande motivering niet. Het rapport van International Crisis Group dd. 20 december 2010, de schriftelijke vraag aan het Europese parlement dd. 2 [lees: 22] maart 2010 en het persbericht van Parool dd. 27 december 2010 geven algemene informatie over het geweld tussen moslims en christenen in Nigeria, waaronder de gebeurtenissen in Dogo Nahawa, maar vormen geen bewijs van de persoonlijke vervolging die u aanhaalde. De voorschriften voor geneesmiddelen en aanvragen tot bloedonderzoek en hoofdscaan geven aan dat u medische klachten heeft maar kunnen geen uitsluitsel bieden over een mogelijk verband tussen deze klachten en de door u aangehaalde - en hierboven betwijfelde - vervolgingsfeiten.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.“

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 62 van de vreemdelingenwet evenals de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen.

Verzoeker voert aangaande zijn verklaringen betreffende Dogo Nahawa en het conflict van maart 2010 aan dat:

- er sprake is van een misverstand waar hij verklaard heeft dat er in Dogo Nahawa voornamelijk moslims wonen en een minderheid van christenen in die zin dat hij voorhoudt dat er in het noorden van Nigeria, aldus niet Dogo Nahawa, sprake is van een meerderheid van moslims terwijl er in het zuiden van Nigeria een meerderheid aan christenen zijn;
- hij slechts drie tot vijf keer per jaar van Dogo Nahawa naar Jos ging per bus en de meeste dorpen in de buurt nederzettingen zijn die niet ter plaatse blijven zodat het moeilijk is de naam ervan te kennen;
- alle moskeeën er hetzelfde uitzien en gelet op de intensieve beleving van zijn christen zijn, hij geen interesse heeft voor het uitzicht noch voor het adres van de moskee;
- de kerk van zijn vader tijdens de avondmis van 8 maart 2010 werd aangevallen en dat het derhalve mogelijk is dat de inwoners op een later tijdstip die avond in hun huizen werden aangevallen;
- hij er van uitgegaan is dat de aanvallen werden uitgevoerd door de inwoners van het dorp, doch dat het moeilijk is om op het ogenblik van de aanval de afkomst van de aanvaller te duiden;
- de christenen van de kerk van zijn vader voor het eerst in 2010 werden aangevallen en hij niet beschikt over een meer uitgebreide visie van wat er in omstreken gebeurde.

Omtrent zijn verblijf in de Redeem Church in Nahawa betoogt verzoeker dat hij gedurende de eerste drie maanden met niemand praatte vermits hij getraumatiseerd was. Naderhand heeft hij wel met de mensen gepraat doch deze conversaties bleven beperkt tot de gebeurtenissen en de eventuele oplossingen hiervoor.

Ten slotte benadrukt verzoeker dat de commissaris-generaal niet voldoende rekening heeft gehouden met de plaatselijke omstandigheden van zijn land van herkomst en zijn gesloten persoonlijkheid.

2.2.1. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel

over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit en reisroute, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor zijn algehele geloofwaardigheid.

De overheid, bevoegd om over een asielaanvraag te beslissen, moet in de eerste plaats nagaan of degene die zich vluchteling verklaart werkelijk afkomstig is uit het land dat of de regio die hij beweert te zijn ontvlucht omwille van vluchtelingenrechterlijke redenen. Het is bijgevolg niet onredelijk dat die overheid tracht de kennis van de betrokkene over de streek te toetsen. Een asielzoeker moet immers in staat zijn te antwoorden op eenvoudige vragen in verband met de streek waarvan hij beweert afkomstig te zijn en zijn dagelijkse leven aldaar.

Van iemand die aanvoert van jongs af in Dogo Nahawa te hebben gewoond, kan een redelijke kennis worden verwacht over de betreffende streek. Het is aldus niet aannemelijk dat verzoeker slechts twee dorpen in de buurt van Dogo Nahawa kan benoemen en geen dorp op weg van Dogo Nahawa naar Jos bij naam kent (administratief dossier, stuk 3, p. 4). Voormelde vaststelling betreft een negatieve indicatie voor zijn geloofwaardigheid en ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen betreffende zijn persoonlijke betrokkenheid bij het conflict tussen moslims en christenen dat in maart 2010 te Dogo Nahawa plaatsvond.

Verzoekers verklaringen omtrent voornoemd conflict stroken niet met de landeninformatie. Verzoeker verklaart *in casu* dat de kerk van zijn vader op 8 maart 2010 rond zeven uur 's avonds werd aangevallen door de moslims van het dorp (*ibid.*, p. 4). Zowel uit de landeninformatie (administratief dossier, stuk 14, nr. 4 en 5) als uit de door verzoeker bijgebrachte schriftelijke vraag aan het Europees Parlement van 22 maart 2010 (administratief dossier, stuk 13, nr. 2) blijkt dat de aanval plaatsvond tijdens de nacht van 6 op 7 maart. De moslims die de aanval uitvoerden waren bovendien Fulani nomaden van de omliggende heuvels en zijn derhalve geen inwoners van het dorp (administratief dossier, stuk 13 nr. 2; stuk 14, nr. 2, 3 en 4).

Aangaande het algemene religieuze geweld in de regio rond Jos blijkt uit de landeninformatie dat de regio rond Jos reeds jaren wordt geteisterd door religieus geweld, met hoogtepunten in 1994, 2001, 2008 en januari 2010, waarbij de stad Jos meermaals het centrum van de geweldpleging was. Verzoeker verklaarde echter: *"Nooit gehoord over christenen en moslims die elkaar aanvallen. Misschien is het gebeurd maar was niet op het nieuws, enkel in jan en feb."* (administratief dossier, stuk 3, p.4). De aanval op Dogo Nahawa wordt beschouwd als een wraakactie van de Fulani-moslims voor de aanvallen die in januari 2010 door de christelijke Berom jeugd werden uitgevoerd op deze groep (administratief dossier, stuk 14, nr. 1 en 4).

Aangezien verzoekers betrokkenheid bij het conflict in Dogo Nahawa van maart 2010 de kern van zijn asielrelaas vormt, ondergraven voornoemde vaststellingen op fundamentele wijze verder verzoekers geloofwaardigheid.

Voorts is het niet geloofwaardig dat verzoeker tijdens de eerste drie maanden van zijn verblijf in de Redeem Church van het naburige dorp Nahawa niet zou hebben gesproken met de andere slachtoffers in de kerk. Voor zover verzoeker verwijst naar het feit dat hij gedurende de eerste drie maanden getraumatiseerd was, doch naderhand wel met de mensen heeft gepraat over de gebeurtenissen en de eventuele oplossingen hiervoor, dient te worden opgemerkt dat dit verweer niet aannemelijk is.

Dient tevens te worden opgemerkt dat verzoeker geen verweer voert ten aanzien van de motivering in de bestreden beslissing dat zijn vrees plaatselijk van aard is en hij derhalve op bescherming binnen Nigeria kan rekenen door zich elders, *in casu* in het zuiden van het land, te vestigen.

2.2.3. De bestreden beslissing vindt steun in het administratief dossier, is terecht en pertinent en wordt niet dienstig weerlegd zodat zij door de Raad wordt overgenomen.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker brengt geen middelen aan inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op de hiervoor gedane vaststellingen aangaande zijn asielrelaas en de overige elementen in het dossier toont

hij niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4. De materiële motiveringsplicht is niet geschonden. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertien april tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS